

שער פתוח

ל. יצחק

פשיטה

המכונית הכסופה שייטה בנינוחות על הכביש הרחב. הנהג שישב בה היה גבר בשנות השלושים והיה בעל מצח גבוה ומבט חד. שער השחור היה מסופר בתספורת צבאית קצרה. מבעד לחלון הרכב נשקף נוף שטוח וירוק שהסתיים בהרים מושלגים. הוא האט ופנה לימין ונכנס לכביש גישה שהוביל רק למקום אחד, אגף המודיעין.

המכונית נעצרה מטרים ספורים לפני שער פלדה שחסם את המעבר. משני צדיו ניצבו ביתני שמירה מעוצבים בעלי חלונות כהים, שהסתירו את המאבטחים החמושים שהיו בהם. הנהג לחץ על מתג והחלון שלצדו גלש. זרם אוויר קריר וצלול חדר דרך החלון הפתוח. הוא הוציא את ידו מהחלון ותחב כרטיס מגנטי כחול לחריץ שהיה במרכזו של מלבן מתכתי אפור. הוא המשיך לאחוז בכרטיס בעודו מביט לעינית שסרקה את גלגל העין שלו, והשוותה בינו לבין טביעת האצבע האוחזת בכרטיס, עם שאר הנתונים שהיו מקודדים בו. הבדיקה ארכה שניות ספורות. שער הפלדה נע ללא קול, מאפשר לו את המעבר. בצד השער ניצב תורן גבוה, שבראשו היה דגל שהתנופף ברוח הקלה. הדגל היה בגוון של שמים כחולים ובמרכזו

קוננס מוזהב שקדקודו מופנה כלפי מעלה. הנהג הביט לרגע בדגל, לחץ על דוושת הגז ונכנס למתחם השמור.

הוא הפנה את רכבו לעבר החניה של הסגל הבכיר, והחנה אותו בחניה השמורה שלו. הוא יצא מהרכב ופנה לעבר דלת משוריינת שמשני צדיה ניצבו זקיפים מזוינים אטומי מבע. הוא שלה שוב את הכרטיס הכחול מכיסו והעביר אותו בחריץ שהיה לצד הדלת. כבכל יום נדלקה בצד החריץ נורית חיווי אדומה, לאחר מכן נדלקה נורית כתומה ולאחר מכן נורית ירוקה, זה היה מספיק כדי שהדלת תיפתח והזקיפים יאפשרו לו את המעבר. הוא התעכב עוד רגע כדי לראות את מה שהוא תמיד אהב לראות ועוד לא התרגל אליו. בתחתית שורת הנוריות נדלקה נורית נוספת בגוון כחול. זה סימן שהנכנס הוא בעל הסיווג הגבוה ביותר. הזקיפים הצדיעו לבעל האור הכחול.

הוא העביר את הכרטיס גם כדי להיכנס למשרדו. הוא לא הספיק להתיישב, דפיקה נשמעה בדלת.

זה היה מייקל סגנו, הוא היה בעל שיער מתולתל בהיר ומראה מרושל מעט. הוא אמר: "היי סם, התקבל מידע על המיקום של 'גורילה'. הניתוח שלי אומר שהמידע מדויק, הצלבתי אותו עם המודיעים שלנו. יש מהנשיא אור ירוק לפעולה".

הוא הגיש לסם תיקייה שהיו בה מספר דפים, היא הכילה מידע סודי שמחמת רגישותו לא הוכנס לרשת המחשבים. סם קרא אותו בפנים חתומות.

מייקל לא המתין שיסיים לקרוא ואמר: "אנשי היחידות המיוחדות בהיכון להקפצה, עד סוף היום הוא יהיה בידינו".

"דווח לי כשהם יצאו", אמר סם בלא שהרים את עיניו. "אני רוצה להיות נוכח בפשיטה".

התדרוך התקיים בהאנגר פתוח. עשרים לוחמי עילית ישבו על גבי ספסלי

מתכת, מסודרים בשני טורים. הם היו לבושים במדים שחורים ובאפודי מגן ופניהם היו צבועות בשחור להסוואה. כל אחד מהם נשא עליו את כלי נשק האישיים שלו ואת החימוש הנלווה. בחוץ נראו שלושה מסוקים שרעש הרוטורים שלהם נשמע בתוך ההאנגר.

מבטם של החיילים היה נעוץ בקצין המודיעין שעמד לצד מסך גדול ותדרך אותם על המשימה. "כפי שאתם יודעים, ישנן שתי קבוצות מורדים שהשתלטו על חלקים מהמולדת שלנו".

הוא הסתובב לעבר המסך הגדול. על המסך נראתה הדמיה של חבל ארץ מחולק לשלושה חלקים. החלק הגדול ביותר היה צבוע בכחול, חלק קטן יותר כמו רצועה ארוכה התמשך לאורך רוב השטח הכחול והיה צבוע בצהוב. חלק גדול נוסף צבוע אדום, השלים את הקפת השטח הכחול. ההדמיה הייתה תלת ממדית, כל האזור הכחול היה על רמת הרים גבוהה ושטוחה, החלק הצהוב היה נמוך ממנה, החלק האדום היה נמוך עוד יותר והשתרע בצדה שני של שפת הרמה.

הקצין המשיך בתדרוך והצביע על החלק הצהוב ואמר: "זוהי השפלה, חבל ארץ חם ולח. עליו השתלטה הקבוצה שאנחנו מכנים 'הצהובים'. הקבוצה השנייה שאנו מכנים 'האדומים', שולטת על ערבה מדברית יבשה ושחונה. הם מורדים קיצוניים ופנאטיים, תנאי הקבלה שם הם מעשי בגידה יוצאי דופן. המשימה שלכם היא המפקד הצבאי של קבוצת הצהובים".

האיש נראה על המסך, הוא היה גבה קומה בעל מוטת כתפיים רחבה, זרועות שריריות ושעירות, פנים מגושמות ועיניים בולטות, שיער שחור וארוך אסוף בקוקו. החיילים הביטו בדמות שנראתה במסך בתשומת לב.

הקצין המשיך: "הכינוי שלו 'גורילה', הוא אימתני ואלים וחמוש גם בשנתו. הוא מתעב באופן מיוחד את אנשי המודיעין, ומעדיף להוציא אותם להורג בעצמו. הוא מנהיג כריזמטי ואכזרי, ההיעלמות שלו משורות המורדים תהווה עבורם מכה משמעותית מאוד. המשימה שלכם היא ללכוד אותו בחיים, ולהביא אותו לכאן. תזכרו שההזדמנות ללכוד אותו היא חד פעמית,

הוא חומק מאתנו שנים. לפי המידע שלנו הוא נמצא במתחם מפואר, שאליו הוא הגיע הבוקר. האבטחה שם לא גבוהה במיוחד, הוא יודע שריבוי של מאבטחים ימשוך תשומת לב".

עכשיו נראה על המסך הבית שאליו הם צריכים לפרוץ. חלקו הבא של התדרוך היה מבצעי והוא נמסר על ידי מפקד היחידה. כשהתדרוך הסתיים קמו החיילים ממקומם ויצאו בריצה מההאנגר לעבר המסוקים. הרעש התגבר כשהרוטורים הגבירו כוח ומהירות. המסוקים התרוממו באוויר בזה אחר זה, חגו מעל ההאנגר והפנו את חרטומם לעבר השקיעה.

סם צפה בתדרוך משרדו. הוא כיבה את המסך כשהלוחמים קמו ממקומם, והמשיך לבהות מהורהר במסך הכהה. לאחר כחצי שעה הוא העביר שוב את כרטיסו, ונכנס לאולם גדול שהיו בו מספר מסכים גדולים. המראות שנראו בהם היו ממצלמות קסדות הלוחמים שעשו את דרכם במסוקים. מלבדו נכחו באולם עוד כעשרים צופים, כולם בכירים מהצבא ומהמודיעין.

קולו של המפקד העליון של הכוחות נשמע: "קבלנו אישור מהמקור שהאיש נמצא בבית הקיץ בקומת המרתף. יש אישור סופי לתקיפה".

"חצי שעה להגעה", נשמע קולו של טייס המסוק המוביל.

לאחר זמן שוב נשמע קולו של הטייס במסוק המוביל: "דקה לחדירה לשטח אויב. מפעיל משבשי מכ"ם ואמצעי הגנה נגד נ"מ".

מתח עמד באוויר חדר הפיקוד. המסוקים חדרו לשטח האויב וצללו למטה לעבר הנוף האפרורי. לא הייתה שום תגובה, למורדים לא הייתה כל יכולת לאתר את המסוקים.

המסוקים הגיעו ליעדם. סם צפה כמו שאר הצופים שבאולם, בלוחמים הגולשים מהמסוקים. שתי חוליות נחתו על הגג, חוליה שלישית נחתה בחצר הגדולה שהקיפה את הבית. אחד המסכים הקרין ממצלמות המסוק. במסך נראו החיילים רצים לעבר הכניסות לבניין, פולטים הבזקים כתומים מקני

הרובים. מסך אחר הקרין את הנעשה ממצלמות הלוחמים עצמם. סם צפה בהם מטהרים את המסדרונות, מגבים ומחפים זה על זה. ההתנגדות הוכרעה בקלות. מתח קל השתרר באולם הפיקוד, כשהחיילים הגיעו לפתח המרתף. הם פרצו את הדלת בשניות וחדרו פנימה. הם סרקו את המרתף החשוך במשקפות לראיית לילה. האיש לא היה שם. הם עשו עוד סריקה קצרה. ואז נשמעה הפקודה "חזור מיד לבסיס". הפעולה נכשלה.

באולם הפיקוד השתררה אווירה חמוצה, הנוכחים החלו לצאת ממנו בשתיקה. סם פנה לעבר היציאה. לפניו הלכו ראש המודיעין וסגנו ושוחחו בשקט. הוא שמע את ראש המודיעין אומר: "הנשיא ירצה מאתנו הסבר על מה שקרה, שרפנו מקורות מידע וסיכנו לוחמים ומסוקים ולבסוף הוא לא היה שם".

הסגן השיב: "זו אכן החמצה משמעותית. 'קדקוד' נחשף ונמלט, לפחות יש לנו עדיין את 'פרפר'".

התרסקות

כמה ימים לאחר מכן. סם כיבה מסך נייד קטן בגודל של ספר. למרות גודלו הייתה למחשב הקטן יכולת להתחבר לכל מחשב אחר, מה שהפך אותו למחשב על. סם לקח את המחשב, נעל את החדר וירד להאנגר הענק שהיה מעבר לבניין המודיעין. הוא התקרב למסוק ביון שחור בעל עיצוב חדשני. איש צוות הקרקע שהמתין ליד המסוק חייך אליו, למרות מעמדו הבכיר סם לא ויתר 'להריח' את השטח וכמו שתמיד היה אומר, 'איש שטח נשאר תמיד איש שטח'.

סם חבש קסדה, קיבל אישור המראה והמריא. הוא סקר את הנוף הירוק העז שהשתרע תחתיו, באופק נראו הרים מושלגים. האוויר היה נקי והראות הייתה מושלמת. הרחק למטה מעבר לקצה הרמה נשקף נוף שונה, מנומר בירוק וחום. המסוק הגיע לקצה הרמה והפנה את חרטומו למטה לעבר שטח המורדים. משבשי המכ"ם הופעלו והמסוק הפך לחמקני. ככל שירד, הטמפרטורה שבחוץ עלתה. המכשירים הראו על מזג אוויר חמים ואביך והראות הייתה לקויה. סם הוציא מהתיק את המחשב האישי שלו והניח אותו על ברכיו. מספר הקשות והוא התחבר למערכת המחשוב של המסוק. אמצעי

הריגול שהיו על המסוק הופעלו.

לאחר כמה דקות טיסה שקטות, הופעלה לפתע התרעה על תקלה. על המסך הבהבה התרעה אדומה. 'תקלה במשבש המכ"מ'. סם עשה הארכת מצב מהירה, יש לו כמה שניות עד שיתגלה. הוא הפנה את חרטום המסוק כלפי מטה והחל לצלול במהירות ככל שיכול לעבר היער שהשתרע תחתיו.

התרעה אדומה נוספת הבהבה על המסך. צמד טילים התקרבו לעברו משמאל. הטיילים ננעלו על המסוק. סם ידע שאין לו שום אפשרות לנער אותם ממנו, גם באמצעי הנגד יש כשל, בלעדיהם מרחב התמרון שלו היה מזערי. המסוק נע במהירות כשני מטרים מעל חופת העצים. מתחתיו היה שביל רחב בתוך היער, סם אמד בקור רוח את המרחק בינו לבין הטיילים ואז הטא את המסוק בחדות כלפי מטה לתוך השביל. הטיילים חלפו מעליו והתרסקו בהמשך היער.

אש נ"מ צולבת ניתכה לעבר המסוק ומנעה ממנו להתרומם. סם המשיך לנוע מעל השביל ותמרון בין העצים במיומנות. אות אזעקה שודר מהמסוק בבסיס, ודיווח על המצב המסוכן שאליו נקלע. מערכות המידע של המסוק התריעו על פעילות מוגברת בבסיס אויב באזור. מספר כלי רכב יצאו ממנו והחלו להתפרס בשבילים על מנת לסגור עליו. שני משוריינים חמושים במקלעים כבדים היו בעקבותיו, עוד שניות עד שיתחילו לירות עליו אש. לפניו הייתה הצטלבות שבילים, הוא התרומם לרגע מעל קו העצים ושבר ימינה ואז שוב הנמיך לתוך השביל שפנה לימין והגביר מהירות.

האיתות שנשלח מהמסוק נקלט בבסיס, במרכז הבקרה הופעלה אזעקה על כלי טיס במצוקה. האווירה המנומנמת שהייתה בו עד לפני רגע התעוררה והפכה לתכונה פעילה.

המפקד שנכנס בריצה למרכז השליטה אמר בקצרה: "דיווח".

הבקר שישב מול מסך גדול ועגול אמר: "מסוק שלנו שנמצא בעומק שטח

האויב נמצא במצוקה, משבש המכ"ם שלו הפסיק לפעול, הוא כבר התגלה ויש כשל גם באמצעי הנגד, הטייס בסכנה מיידית."

"מי הטייס?" שאל המפקד.

"סם", ענה הבקר.

שתיקת תדהמה השתררה לרגע, המחשבה שחשב כל מי שהיה במרכז השליטה הייתה 'רק לא סם'. האפשרות הכי גרועה שיכלה לקרות, האיש הכי בכיר שיכול היה להטיס מסוק ואחד המוחות המבריקים. המפקד הפעיל אזעקה, כל יחידות החילוץ נכנסו לכוננות. הלחץ במרכז הבקרה הגיע לשיאו. כטב"מים הוזנקו לאזור, בעזרתם הם צפו בתנועות המיומנות של סם, שטס במהירות בגובה של כמטר וחצי מהקרקע מעל שבילי העפר. הדמיית מחשב ציינה את המשוריינים שדהרו בעקבותיו ואת טווח האש שלהם. סם חמק מהם בכישרון, בפיתולים לא נוצר קו אש שהם יוכלו לפגוע בו. בכל פעם שהם התקרבו למצב של מגע אש, הוא פנה לשביל אחר.

"המפקד", קרא אחד הבקרים והצביע על המפה הממוחשבת.

פניו של המפקד האפירו. בהמשך הנתیب בו טס המסוק היה עמק תלול, נראה שהמזל של סם נגמר. באוויר הפתוח, יכולת המשחק ותעלולי ההתחמקות כבר לא יעזרו, בעוד שתי דקות הוא יצא ממחסה העצים, ומהרגע שיצא סוללות הנ"מ יקרעו אותו לגזרים בתוך שניות. עדכון על המצב המורכב הועבר לנשיא.

כמה דקות קודם לכן שלף סם כמה שבבים שהכילו מידע רגיש ממחשבי המסוק והכניס אותם לתוך תרמיל גב קטן, לתוכו הוא הכניס גם את המחשב שלו. ואז פתח את דלת המסוק, הוא יצא החוצה, נתלה בידיו על מגלש המסוק והמתין. המסוק היה על מצב טיסה שתוכנת מראש והמשיך לטוס מעל השביל ללא טייס. סם הביט על שביל העפר שנע תחתיו במהירות, צמרות העצים שמצדיו השתוללו ברוח שיצרו מדחפי המסוק, הוא שמע את

רעם מנועי הג'פים שרודפים אחריו. הוא חש במתח קל, הרגע לו המתין, התקרב.

עכשיו השביל התעגל בסיבוב והטייס האוטומטי האט את מהירות המסוק כדי לא להתנגש בעצים. סם הרפה את אחיזתו במגלש וצנח למטה. משהגיע לקרקע הוא התגלגל, מרכז את הנפילה. הוא קם מיד, התרחק מהשביל בריצה והשתוחח בין העצים. רעם מנועי הג'פים התגבר. הם עברו אותו מבלי שהבחינו בו.

סם פתח את המחשב שהיה מחובר עדיין למערכות המסוק, ועקב דרכו אחרי המסוק המתרחק. הג'פים המשיכו במרדף אחרי המסוק הריק. אחד מהם הצליח להתקרב אליו והתחיל לרסס אותו, מספר קליעים פגעו במסוק. סם האיץ את המהירות שלו. השביל שבו המסוק נע, הסתיים בעמק רחב ועמוק, המסוק יצא לאוויר הפתוח. שניות ספורות נדרשו למערכות המכ"ם לאתר את המסוק שנחשף ולשגר לעברו טילי נ"מ. אש נורתה מכמה כיוונים, המסוק ספג מספר פגיעות, עלה בלהבות והתפוצץ.

סם סגר את המחשב שלו והכניס אותו לתוך התרמיל, ניתוח מיקום הנפילה של שברי המסוק העלה שיאריך להם שעתיים עד שיגלו שהמסוק היה נטוש, וזה גם הזמן שיש לו כדי להתרחק. הוא חשב שיהיה לו יותר זמן, הוא יאלץ להסתפק במה שיש. הוא לבש בגדים על המדים שלו, והחל לרוץ למטה במורד היער.

הנוף כאן היה אפרורי והאוויר לח. לאחר ריצה ארוכה הוא הגיע לפאתי העיר. יש לו רק זמן קצר עד שיתחילו החיפושים אחריו. הוא נכנס לשכונה מוזנחת שאוכלסה בטורי בניינים ישנים. על אחת הדלתות בקומה השנייה של אחד הבניינים הייתה קודנית, סם הקיש את הקוד ונכנס לדירה.

השלב הראשון עבר בהצלחה, איש לא הבחין בו. זו הייתה דירה קטנה מהימים שהיה סוכן שטח. שנים שלא היה בה והיא נשארה בדיוק כמו שהשאיר אותה. הוא החליף את השעון שלו בשעון זהה. החביא את המחשב בשקע נסתר, יצא מהדירה והתרחק ממנה ככל שיכול. קול של כלי רכב כבד

מתקרב נשמע מאחוריו, ליבו החיש פעימות הוא לא הסתובב להביט לאחור. הרכב נעצר מאחוריו, והוא הוקף בחמושים שצעקו לעברו צעקות ונופפו ברבים שלהם. הרחוב התמלא ברכבים נוספים שפלטו חמושים נוספים. אחד מהם התקרב אליו כשקנה הרובה שלו מופנה לעברו. סם פתח את חולצתו, חשף את המדים שהיו תחתיה וצעק: "אני מהמורדיעין".

אחד החמושים אחז בקנה שהיה מופנה לסם, השפיל אותו למטה וקרא בקול: "הוא שייך למנהיג".

בגידה

בחדר הפיקוד שררה אווירת נכאים. אחד הקשבים קרא פתאום: "בתקשורת של המורדים מתפרסם שהם הפילו מסוק ולכדו איש שלנו".

הידיעה התקבלה ברגשות מעורבים, סם אמנם חי אבל תוחלת החיים שלו תהיה מאוד קצרה.

לאחר זמן קצר נדלק המסך הגדול בחדר הפיקוד, הוקרן בו שידור חי ששידרה התקשורת של המורדים. חבריו של סם הביטו בעצב במרקע, שם נראה המון שהודף את סם לעבר 'גורילה'. האולם היה דחוס בלוחמים משולהבים. המנהיג הלוהט חמום המוח עמד על בימה במרכז האולם, הסתובב על צירו כשהוא מניף את ידיו למעלה, משלהב בכך את ההמון. לאחר מכן החל לירות באוויר באקדחו האיש. זה גרם להתלהטות יצרים, צרחות הצוהלים התגברו.

עכשיו סם עמד לבדו מול המנהיג כשהוא בגבו למצלמה. המנהיג דרך את אקדחו וכיוון אותו לעברו של סם. המתח שבחדר הפיקוד עלה ונעשה סמיך. הם המתינו שהוא ילחץ על ההדק, זה היה נראה כנצח. לפתע הוא השפיל את

אקדחו, הכניס אותו לנרתיק וקרא: "שימו אותו במאסר, אני רוצה לחקור אותו בעצמי".

מלמולי מחאה ואכזבה עלו מכל עברי האולם. מבטו הרצחני של 'גורילה' השתיק אותם מיד. הצופים הביטו בסם שנגרר החוצה מהאולם. המסך כבה. ראש אגף המודיעין קרא בקול: "תכינו מיד תכנית מבצעית לחלץ את סם, אני יוצא עם ראש המטות המשולבים לעדכן את הנשיא".

הנשיא ישב בלשכתו המפוארת. דפיקה נשמעה על דלת לשכתו של הנשיא. הנכנס היה המזכיר הצבאי. המזכיר הביט ביראת כבוד בנשיא שישב זקוף על כסאו והביט בו בעיניים שניבטה מהן תבונה. הוא היה תמיר ובעל שיער כסוף מסורק בקפידה. הוא הקרין נוכחות והשרה סביבו תחושת כבוד.

המזכיר אמר: "במפתיע סם לא הוצא להורג, ראשי הצבא והמודיעין ממתנים בחוץ, הם רוצים אישור מהנשיא לתכנית חילוץ".

הנשיא לא הראה סימני שמחה למשמע ההודעה. הוא אמר: "אמור להם שאפגוש אותם בחדר הכחלחל".

לאחר מספר דקות הנשיא נכנס לחדר הפיקוד מלווה במאבטחים. הנוכחים נעמדו לכבודו משנכנס. במקום שררה אווירת נכאים, הם איבדו מסוק יקר ואיש בכיר.

הנשיא שאל: "האם קרה בעבר שמפקד המורדים הנוכחי לא הוציא מיד להורג?" התשובה הייתה שלילית.

"אני מעוניין לצפות במה שהקרינה התקשורת של המורדים", אמר הנשיא.

לאחר שסיים לראות את הסרט, ביקש הנשיא לראות אותו שוב, הפעם בהילוך איטי ובתקריב על המנהיג. עכשיו ניתן היה לראות בבהירות את מראה פניו המשולהב ואת הלהט האכזרי, את נחלי הזיעה שניגרו ממנו ואת האקסטזה שבה היה נתון. המזכיר הצבאי תמה, לא התאים לנשיא להסתכל

במחזה המבחיל. בגלל ההילוך האיטי הצפייה ארכה דקות ארוכות. הנוכחים לא הבינו מה הנשיא רוצה והמשיכו לצפות.

ופתאום משהו במראה פניו של 'גורילה' התרכך ללא סיבה נראית לעין, במקביל גם שאר תנועות הגוף היו עם פחות להט. הוא המשיך לנופף בידיו ולשלהב את נאמניו, אבל תנועות גופו היו ללא הלהט שהיה קודם לכן.

"מה גרם לשינוי?" שאל הנשיא. אנשי המודיעין חשו לא בנוח, הם לא הבחינו בזה מקודם.

הנשיא המשיך: "עכשיו אני רוצה תקריב של העיניים, של המבט שלו מהרגעים שלפני השינוי".

כל הנוכחים הביטו בתשומת לב בפנים השעירות המיוזעות, בפה השואג ובעיניים הבוערות. בגלל ההילוך האיטי הם יכלו להבחין בהשפלת מבט מהירה לעברו של סם. רגע אחר כך קרה השינוי. היה משהו שהוא ראה בסם שגרם לו לשנות כיוון. כל הנוכחים שהיו בחדר הכחלחל היו אנליסטים, איש לא היה צריך להסביר, כולם ביחד חשבו לבדם על אותו הדבר. הדבר שגרם למנהיג לשנות כיוון ולא להרוג את סם, היה צריך להיות משהו מאוד אישי עבורו, כמו סימון שנקבע מראש, על מי שהציל אותו לפני כמה ימים. המסקנה העגומה, סם בוגד.

סם המתין בתא המעצר. לאחר כשעתיים הוא נדרך, מישוהו התקרב לתא, בריח הדלת הוסט, הצעדים התרחקו. סם קם ממקומו ופתח את הדלת. המסדרון היה ריק, מישוהו דאג שהשומרים לא יהיו בשטח. ליד הדלת היה מונח זוג נעליים, במקום הנעליים שנלקחו ממנו בעת המעצר. הוא יצא לרחוב והרגיש מיד במעקב שהוצמד לו. צמד העוקבים לא היו חובבניים, אך בשביל איש מודיעין מנוסה כמו סם, זה היה כאילו אחוז שלט והודיעו על המעקב.

סם הכיר היטב את הלך המחשבה של 'גורילה' וידע שלמרות שהוא זה

שדיווח לו שהולכים ללכוד אותו ובכך הציל אותו מלכידה ודאית, משך אורך הסנטימנטים שלו פעיל לטווח קצר מאוד. הוא לא יוותר עליו למרות כל מה שעשה עבורו, בגלל המידע הרב שיש ברשותו. הוא לא התכוון להישאר כאן אלא להמשיך הלאה, הצהובים היו רק התחנה הראשונה שלו, הוא רצה ללכת הכי רחוק שאפשר. סם הניח שהעוקבים הללו הם לא הדבר היחיד שנעשה כדי לדעת היכן הוא. הוא רצה לבדוק את זה. הוא חשב לרגע וידע מה יעשה. הוא ידע על כל דבר בעיר, הוא הכיר כל רחוב וכל סמטה, את החנויות ואת מבני הציבור, הוא גם ידע את זמני התחבורה הציבורית. הוא צעד לעבר תחנת הרכבת ונעמד באחת התחנות בתוך קבוצת אנשים שהמתינה לרכבת.

רכבת התקרבה לתחנה. חלק מהאנשים התקדמו לעברה וחלקם נשאר מאחור ממתינים לרכבת הבאה. סם נשאר לעמוד מאחור, מוודא שהוא במקום גלוי שהעוקבים רואים אותו בקלות. הוא היה יכול לקרוא את הלך המחשבה שלהם. הם מניחים שהוא ממתין לרכבת הבאה, הדריכות שלהם תתרפה למספר שניות. הוא חליץ את נעליו. נשמעה צפירה, דלתות הרכבת עמדו להיסגר. הוא השליך את נעליו לתוך הרכבת והתכופף. עכשיו הוא היה מוסתר בין האנשים. הרכבת התחילה לנוע, העוקבים רצו לעבר הרכבת הנוסעת, מביטים לתוך הקרונות החולפים לידם, מחפשים בתוכם את סם. עכשיו הוא היה בטוח, היה שבב מעקב בתוך הנעליים. הוא הזדקף ויצא מהתחנה. העוקבים לא העלו בדעתם שהאיש שהם מחפשים נמצא מאחוריהם. סם ידע שהרכבת תגיע לתחנה הבאה רק בעוד שעה, שם יחכו לו, כרגע הוא חופשי.

הוא קנה נעליים זולות באחת החנויות שמחוץ לתחנה וחזר לדירת המסתור. הוא פתח את המחשב והקיש את קוד הגישה שלו למערכות המידע של המודיעין. להפתעתו הוא נדחה. הוא הבין שכבר עלו עליו והתאכזב. הערכה שלו הייתה שעד שיעלו על כך שערק יאריך זמן רב יותר, בשביל זה הוא עשה את כל התעלול עם המסוק. במשך חודשים הוא תכנן את העזיבה שלו באופן שהיא תיראה כתקלה, התקלות במערכות המסוק היו מבוטאות

על ידי המחשב שלו, גם מסלול הבריחה של המסוק היה מתוכנת מראש. זה היה מצער, אבל הוא יצר מעקף באבטחה והשאיר לעצמו גישה למערכות המידע.

הוא הביט בשעונו. הרכבת הגיעה לפני זמן קצר לתחנה, הוא הניח שהחיפושים אחריו כבר החלו ושכל היציאות מהעיר חסומות. בעזרת המידע שזרם אליו מהמחשב הוא הכין לעצמו תכנית פעולה והלך לישון.

רחוק

הוא קם לפנות בוקר, לבש מדים של צבא המורדים שהיו בדירה ויצא לרחוב. כמה רחובות משם נסעה משאית צבאית פתוחה, נושאת מכלי מים. סם אותת לנהג לעצור. הנהג הביט מהחלון בחייל הלא מוכר.

"אתה איון?" שאל סם. הנהג הנהן בראשו.

"המפקד קוזירוב הורה לי להצטרף אליך", אמר סם ונכנס למושב שליד הנהג. המשאית המשיכה בנסיעה.

בפאתי העיר היה מחסום. החיילים שאיישו אותו התקרבו למשאית. אחד מהם שאל: "לאן אתם?"

הנהג ענה: "אני תחת פיקודו של המפקד קוזירוב, אני בדרך להביא מים למחנה על הגבול".

החיילים סרקו את המשאית. אחד מהם התקשר לוודא שתכנית הנסיעה של המשאית ידועה. המחסום נפתח והמשאית יצאה החוצה. אחרי רבע שעה של נסיעה, המשאית הגיעה להצטלבות. סם שלף את אקדחו והורה לנהג

לפנות שמאלה.

"אני לא מבין", אמר הנהג המבוהל.

"תיקח אותי לגבול של האדומים", אמר סם.

הנהג אמר: "זו נסיעה של כמה שעות בשטח הפקר חשוף ללא כל מחסה, המטוסים של הנשיא סורקים אותו כל העת ופוגעים בכל כלי רכב שעובר בו, הם יחסלו אותנו. אי אפשר להגיע לשם ברכב".

"הם לא יתקפו", אמר סם בשלווה.

הוא חתך את פומית הקשר של המשאית והורה בידו לעבר הדרך. הנהג סובב בלית ברירה את ההגה לכיוון שסם הורה ולחץ על דוושת הגז. המשאית קרטעה בדרך מדברית משובשת. סם הזיע, המשאית לא הייתה ממוזגת, החום היה לוהט. מדי פעם נראו בצדי הדרך שלדי מכוניות ומשאיות שרופים. סם לא חשש מתקיפה, הוא סימן את המשאית כנכס מודיעיני שאסור לתקוף אותו.

לאחר כמה שעות נסיעה הורה סם לנהג לעצור וירד מהמשאית.

"איך אני אחזור?" שאל הנהג. "הם יפגעו בי".

"הם פוגעים רק במי שעושה את דרכו לכיוון האדומים", השיב סם. "הם לא פוגעים במי שיוצא משם".

המשאית החלה לתמרן על הכביש על מנת להסתובב לאחור. סם החל לצעוד בכביש שומע מאחוריו את קול מנוע המשאית הגונח מתרחק. לאחר שתי דקות הליכה נראו גדר תיל ושער סגור. משני צדי השער היו סככות פתוחות מוקפות בשקי חול שמקלעים בצבצו מהם.

"מי אתה?" נשמעה הקריאה לעבר הזר שהתקרב בנינוחות.

"באתי להצטרף אליכם", קרא סם בקול.

השער נפתח. סם הועלה על ג'יפ ישן ונסע בחברת שני חיילים בשביל

עפר לעבר המפקדה שלהם. מבנה המפקדה היה מכולה כתומה שעברה הסבה למבנה משרדי. נקרעו בה חלונות והיו מוצמדים אליה מנועי מזגנים. סם הוכנס פנימה. המפקד המקומי הביט בו במבט חודר, האיש נראה מוכר. מבטו התבהר פתאום והוא אמר בהתרגשות: "אתה הבכיר שערך שכלי התקשורת של הצהובים לא מפסיקים לשדר עליו, הם מחפשים אותך והופכים כל אבן למצוא אותך. איך הצלחת להגיע לכאן?"

הוא הכניס ביראת כבוד את סם לחדר פנימי ממוזג והגיש לו קפה. כשיצא משם, סם ניצל את זה שהוא לבד, ותחב אוזניה קטנטנה לאוזנו והניח עדשה שקופה בעינו.

לאחר המתנה לא ארוכה המפקד שקיבל את פניו קרא לו. בחוץ חנו שלושה ג'יפים מסוג 'האמר' חמושים במקלעים כבדים.

המפקד הגיש לסם כיסוי שחור ואמר בטון מתנצל: "אלו אמצעי בטיחות שגורמים".

סם עלה על אחד הרכבים ועטה על ראשו את הכיסוי השחור. הג'יפים התחילו בנסיעה מהירה. סם חייך לעצמו. למרות הכיסוי השחור שעל עיניו, הוא ראה את כל מה שמתרחש בחוץ דרך העדשה המשוכללת שהייתה על עינו. הוא ראה את תוואי את הדרך ואת שני ההאמרים שהמקלעים שלהם היו מופנים לפנים ולאחור. שיירת המכוניות סטתה מהכביש הראשי וירדה לתוך בקעה עמוקה בכביש עפר מתפתל ונסעה באיטיות עד שהגיעה למחנה מגודר. זקיפים חמושים שמרו על שער הכניסה. סם ראה שהמחנה מוגן גם באמצעים טכנולוגיים, מצלמות וחיישנים.

הג'יפ נעצר ליד אחד המבנים במחנה. מישהו הורה לסם לקום ולצאת, התרמיל שלו נלקח והוא הוכנס לתא סגור.

סם הסיר מראשו את הכיסוי השחור. תחילה הוא בחן היטב את סביבתו. משהיה בטוח שאין מצלמות שמתעדות אותו, הוא הסיר את השעון מזרועו,

הניח אותו על השולחן שלפניו והקיש עליו שתי הקשות. דרך העדשה שלו נראתה מקלדת וירטואלית שהשעון שלו הקרין. הוא הקיש עליה מספר הקשות מהירות. לרווחתו הוא הצליח להתחבר למחשב שלו שנשאר בתרמיל. תוך כמה דקות הוא היה מחובר לחדר האבטחה, דרכו הייתה לו גישה לכל מערכות הקשר והאבטחה שהיו במחנה. הוא יכול היה לראות דרך מצלמות האבטחה שהיו פזורות במחנה את כל סידורי השמירה ושמע כל מילה שנאמרה בקשר. תחילה הוא תכנן תכנית מילוט למקרה שמשוהו ישתבש. לאחר כשעתיים היו לו שתי תכניות מילוט, אחת אלימה ואחת מתונה.

עכשיו הוא רצה לעשות בדיקה קצרה אם התכנית שלו עובדת. השומר שניצב בכניסה למסדרון קיבל פקודה באוזנית שלו. הוא עזב את העמדה שלו, סייר במסדרון, פתח את התא של סם, הביט בו לרגע ויצא. סם היה מרוצה, השומר ביצע את הפקודה שהוא נתן לו. הוא השתרע על המזרן שהיה בתא וניסה לנוח. הדיבורים שעלו כל העת מהאוזנייה לא הפריעו לו, הוא ידע שאם יהיה משוהו שנוגע אליו, הוא יתעורר.

לאחר תנומה קצרה סם התעורר. 'אנחנו בדרך אליכם לקחת את העריק, נגיע בעוד כשעה', נשמע הקול מהאוזנייה.

ופתאום משוהו הטריד אותו, הוא נשאר מדי הרבה זמן בתא מעצר. הוא נכס יקר אז מדוע הוא עצור? הוא זכר את היחס המכבד שקיבל מהמפקד הזוטר בגבול. היחס שקיבל מאז שיצא משם, היה אחר לגמרי. גם לקיחת המחשב לא הייתה דבר צפוי. הוא חשב מעט ופתאום הוא הבין מה קורה. הוא חייב לצאת מכאן מיד, למזלו כבר הייתה לו תכנית יציאה. הוא החליט להפעיל את התכנית המתונה.

בכניסה למסדרון היה תא מאויש על ידי חמישה זקיפים חמושים. המצלמה שצפתה על המסדרון הושבתה. המפקד בשטח קיבל הוראה בקשר לפתוח את דלת התא ולהסתלק. סם המתין שילך ואז יצא מהתא. בחדר הבקרה לא הבחינו בכלום, המצלמה שצפתה על המסדרון הקרינה להם את הדקות הקודמות. סם יצא מהתא והלך לעבר גרם מדרגות שהיה בקצה המסדרון. משהגיע לשם, הזקיף קיבל הוראה לחזור ולנעול את התא. הקומה העליונה

הייתה ריקה, הוא נכנס לאחד החדרים וקפץ מהחלון על גג משאית שהוא ידע שחונה שם.

עכשיו הוא צריך להגיע לתרמיל שלו. הוא התקרב למבנה שבו היה המחשב, כל המצלמות שהיו בדרכו היו מושבתות. הוא חיכה סמוך לבניין והביט בציפייה בחלון הקומה השלישית. עצם נזרק מהחלון. סם שלח את ידיו ותפס אותו. זה היה התרמיל שלו. התוכנה במחשב של סם שכפלה את קולו של מפקד המחנה והורתה לקצין שהיה שם לעשות זאת.

סם התגנב מהמחנה דרך פרצה בגדר. הוא המשיך כל העת לצותת לשיחות שניהלו במחנה. הוא שמע שהשיירה שבאה לאסוף אותו מתקרבת, זה לא היה טוב, הבריחה שלו תתגלה מוקדם מדי. הוא עצר ופתח את המחשב שלו. מספר הקלדות מהירות שלו, והמסך בחדר הבקרה שצפה על שער המחנה הראה שהחיילים שעל שיירת המשוריינים המתקרבת, לבושים במדים כחולים. זה עורר מהומה, מביתני השמירה החלו לירות לעבר המשוריינים. המשוריין הראשון ספג פגיעה ישירה מטיל נ"ט, הוא התלקח, האנשים שהיו בו זינקו החוצה. זה נתן לסם את הזמן שהיה דרוש לו. עד שנשמעה ההודעה בקשר שהתא שלו ריק הוא כבר הספיק להתרחק. הוא שמע את ההודעות הבהולות להתחיל בחיפושים אחריו. הוא חייג דרך המחשב שלו.

קול חשדני ענה מעבר לקו: "מי מדבר?"

"האיש שאתם מחפשים", ענה סם בקצרה.

השתררה שתיקה, האיש שמעבר לקו נדהם מכך שמישו מהצד השני יודע על קו הטלפון החסוי האישי שלו.

הוא התעשת ואמר: "תסגיר את עצמך, למרות היכולות המרשימות שלך אנחנו נלכוד אותך. הבריחה שלך מחשידה מאוד".

סם השיב: "לפני כן יש לי כמה שאלות למחשבה. אתה יודע מי אני ומה היה המעמד שלי. ואתה מבין לבד שלא באתי אליכם כדי לרגל אחרי בסיס

קטן ולא חשוב ולהימלט ממנו. שעות הייתי כלוא בתא קטן, זה לא היחס שאתה אמור לתת לנכס מודיעיני משמעותי שאתה רוצה את שיתוף הפעולה שלו. השאלה שאתה צריך לשאול את עצמך למה שאישיות בכירה כל כך שבוחרת לעבור צד מרצונה תיכלא בתא למשך שעות?"

"לאן אתה חותר?" שאל הדובר מהצד השני.

סם השיב: "ההתנהלות הזאת מראה שיש מישהו אצלכם שלא התלהב מכך שעברתי צד. והמישהו הזה כנראה מאוד בכיר אצלכם".

"תמשיך", חזר הקול.

סם המשיך: "רק לאחרונה נודע לי במקרה שיש מרגל בכיר שהכינוי שלו 'הפרפר'. רק הנשיא ומספר מצומצם של בכירים יודעים בכלל על קיומו ומעטים עוד יותר יודעים את זהותו. עכשיו גם אני יודע, מי שנתן את ההוראה לכלוא אותי, שלח את האנשים שלו כדי להוציא אותי ולהחזיר אותי למעלה. אני שולח לך את ההקלטות שתתרגם בעצמך".

כמה שעות לאחר מכן המתין סם בנקודת המפגש שסוכמה מראש והביט בשני הפנסים שהתקרבו אליו מתוך החשיכה. הגבר שיצא מג'יפ הלנדרובר היה בעל פנים שחומות וזיפים. הוא התחבב מיד על סם שראה בו איש כלבבו. הוא היה נראה איש צבא מקצועי.

הוא התקרב לסם, לחץ את ידו ואמר: "אני ג'ון, אני מניח שאני לא צריך להציג את עצמי. אין לי מילים להודות לך, השירות שעשית עבורנו בחשיפת מרגל כל כך בכיר, בלתי ניתן להערכה. אנחנו עדיין המומים מעומק החדירה של המודיעין שלך לשעבר. 'הפרפר' הספיק להתעופף, הוא כנראה הבין שתחשוף אותו. אנחנו במרדף אחרי כל הרשת שלו, רובם כבר הספיק להימלט".

סם השיב: "לכבוד לי להצטרף אליכם ולהיות לכם לעזר".

"לאן תרצה ללכת?" שאל ג'ון.

סם אמר: "אני רוצה למקום שאתם מכנים 'בקעת השועלים'.

ג'ון חייך ואמר: "מה שאתם מכנים 'בקעת הבוגדים'". ואז הרצין ואמר: "כדי שתוכל להגיע לשם תצטרך לעשות עבורנו הרבה יותר".

"אני מניח שרשת הריגול שחשפתי זה הרבה יותר ממה שעשו כל אלו שנמצאים שם", אמר סם.

ג'ון הסכים ואמר: "אתה צודק, אבל שיעור הבגידה על מנת להיכנס לעמק השועלים, לא נקבע לפי מה שעשית, אלא האם עשית המרב שאתה יכול לעשות, ולך יש עוד הרבה מה לעשות".

"מה אתה רוצה?" שאל סם.

ג'ון השיב מיד: "אני רוצה להפציץ את שדה התעופה הצבאי הגדול שלייד עיר הבירה. אני רוצה הישג מהדהד משמעותי, שיגרום לאנשים רבים להצטרף לשורותינו. השמדת השדה גם תאפשר לאנשים רבים לחצות את שטח ההפקר ולהצטרף אלינו. תוכל לעשות את זה?"

סם השיב: "אין לי שליטה על מערכות ההגנה שם, יש לי רק מידע וכנראה זה יספיק. אך לדעתי לא כדאי שאעשה זאת, משום שזו תהיה הפעולה האחרונה שלי. הם יבינו מיד שיש לי גישה למערכות שלהם, הם יעלו עליה מהר וינטרלו אותה, יותר אני לא אוכל לדעת מה קורה שם".

ג'ון לא הסכים. "האפשרות שיעלו על החיבור שלך תמיד קיימת, עדיף הישג אחד ביד. מה אתה צריך בשביל לעשות זאת?"

סם אמר: "מקום עם חשמל, גישה לתקשורת וקפה טוב. וכדאי שהוא יהיה במקום מבודד".

שער פתוח

סם הפעיל את המחשב. ג'ון ראה אותו מניע את האצבעות באוויר כמו על מקלדת. הוא לא ראה דבר. העדשה הייתה מותאמת לעין של סם ורק הוא יכול היה לראות דרכה. לאחר יומיים שבהם סם כמעט לא ישן, הוא סיים להכין את התכנית. היו לו חלק מהקודים של ההגנה האווירית וחורים שחורים שהמכ"ם לא כיסה אותם. ג'ון העביר מיד את המידע לראש מערך הטילים. שעתיים לאחר מכן נורו מטחי הטילים. סם עקב כל העת דרך המחשב שלו אחר הנעשה בשדה התעופה, וראה בשידור ישיר את הטילים הנוחתים.

"מה קורה?" שאל ג'ון במתח. אף שצפה ביחד עם סם בנעשה, אבל הוא לא יכול היה להעריך את הנזקים.

סם אמר: "נגרם לשדה נזק עצום, עשרות מסוקים ומטוסים הושמדו, מכלי הדלק עולים באש. יש כוננות לפינוי חלקים נרחבים מעיר הבירה".

חיוך התפשט על פניו של ג'ון. הוא לחץ בחוזקה את ידו של סם ואמר: "ברוך הבא לשורותינו".

הם המשיכו לצפות בנעשה, רבע שעה אחרי כן המחשב כבה במפתיע. סם סגר אותו, זרק אותו לפח האשפה ואמר: "הם עלו על החיבור שלי וניתקו אותו, המחשב חסר ערך לחלוטין. כדאי שנצא מכאן, הם יאתרו בקרוב את המיקום שממנו פעל המחשב וישמידו אותו".

ג'ון נלחץ ומיהר לצאת. סם הרגיע אותו. "אני מכיר את דרכי הפעולה שלהם, יש לנו לפחות חצי שעה". הוא הוציא את העדשה מעינו ואחר כך את השעון והשליך גם אותם לפח.

"השארת כאן את כל העבר שלך", אמר ג'ון.

סם שלף מכיסו כרטיס מגנטי כחול ואמר: "אותו אני משאיר למזכרת".

מחוץ למבנה המבודד חנו שני אופנועי שטח. השניים חבשו קסדות, התניעו את האופנועים ויצאו לדרך. פנסי האופנועים האירו את החשיכה. מרחוק נראו זיקוקים.

"זה ערב שמח שמזמן לא היה כאן", צעק ג'ון בניסיון לגבור על רעש האופנועים. סם הנהן בראשו.

לאחר נסיעה ארוכה במדבר, הם התקרבו למבנה גדול מואר וחנו לידו.

"הגעת עד הקצה, הכי רחוק שאפשר", אמר ג'ון. "כל הבכירים שלנו מחכים לך שם".

הם נכנסו לאולם גדול וחשוך, אורות צבעוניים הבהבו בו, האוויר היה חם ודחוס. מאות אנשים רקדו בו בשיכרון חושים. המוזיקה הקצבית שהלהיטה את הרוקדים נדמה פתאום, הזמר הכריז על בואו של סם. הוא התקבל ברעם של תשואות, הוא לחץ מאות זוגות ידיים וקיבל אינספור טפיחות על השכם. המוזיקה שוב הדהדה באולם וסם הצטרף לחוגגים והחל לרקוד. הוא חש פתאום חולשה, הוא לא היה רגיל לאוויר המחנק והלח.

הוא יצא למרפסת לשאוף אוויר. ג'ון שיצא אחריו שלף מכיסו חפיסת סיגריות, הוציא ממנה סיגרית והציע אחת לסם. סם נטל אותה בתודה.

משהו לא שגרתי משך את תשומת ליבו של סם. במרחק לא גדול משם ניצב סורג מתכת עגול שהתנשא אל על. הוא לא ראה את ראשו, תחתיתו של הסורג הייתה בצורת קונוס. בתוכו היה סולם שהתמשך לכל גובהו.
 "מה זה הסולם הזה?" שאל סם את ג'ון.

ג'ון השיב: "הסולם נבנה על ידי הנשיא, הוא מגיע עד עיר הבירה ומיועד למי שרוצה לחזור לשם".
 סם תמה: "מכאן מעמק הבוגדים הנשיא הכין דרך לעלות הישר לעיר הבירה?"

ג'ון משך בכתפיו, מעך את בדל הסיגריה ועזב את המרפסת.

משהו זע בליבו של סם. הוא קפץ מהמרפסת הנמוכה והתקרב אל סורג הפלדה המעוגל. במרחק קצר לפניו ניצב תורן מיותם, לידו היה מושלך דגל. הגישה לסולם הייתה חסומה על ידי שער מסורג, בצדו היה לוח מתכתי אפור שבמרכזו היה חריץ. סם הוציא את הכרטיס המגנטי שלו והעביר אותו בהיסוס בחריץ. בצד החריץ נדלקה נורית חיווי אדומה, ולאחריה נדלקו נורית כתומה ונורית ירוקה, ואז נדלקה נורית כחולה. השער נע על צירו ונפתח בשקט. סם הביט מופתע בנורית הכחולה. המחווה ריגשה אותו, והוא החליט מיד לשוב.

הוא הסתובב, הרים את הדגל שהיה מושלך על הארץ, ניער אותו מהחול והאבק וכתב עליו את המילים הבאות:

מ'ן הטובות אשר היטיב השם יתברך עם ברואיו, כי
 הכין להם הדרך לעלות מתוך פחת מעשיהם ולנוס מפן
 פשעיהם... ואם הרבו לפשוע ולמרוד ובגד בוגדים בגדו לא
 סגר בעדם דלתי תשובה'.

רבינו יונה שערי תשובה. אלול תשפ"ד.

סם תלה את הדגל על התורן ומשך בגלגלת. הדגל התרומם אל על. הוא

התנופף ברוח הקלה והצוננת שהחלה פתאום לנשב, חושפת את הגוון הכחול
עמוק שלו ואת הקונוס המוזהב שבמרכזו.

סם הרים את מבטו למעלה. ראשו של הסולם לא נראה ובאמצעו שייטו
עננים, הוא ידע שהדרך למעלה לא תהיה קלה, אבל הוא כבר החליט. כפות
ידיו סגרו על המתכת הקרה והוא החל לטפס.

לתגובות וסיפורים נוספים

לחסומים:

yitzhar22@gmail.com

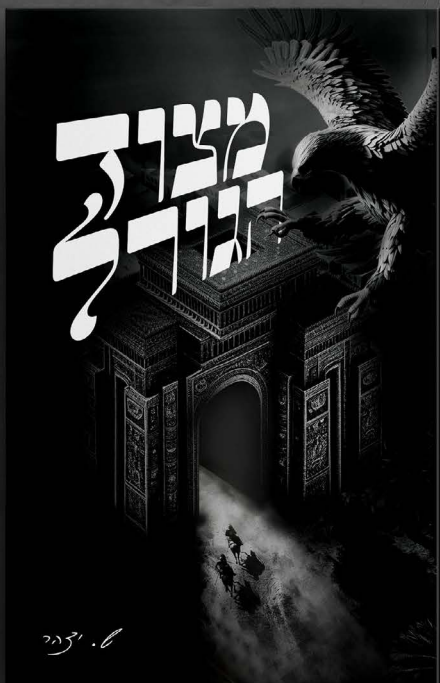

הם יצאו

למסע ארוך ומסוכן, בניסיון נואש להגיע לצאצאי
השושלת המלכותית לפני הנשר הרומאי.

הם חשבו

שהם יודעים את תכליתו האמתית של מסעם, והפכו
בעצמם לנרדפים על ידי אויב נחוש מתוחכם ואכזרי.

אז בואו והצטרפו למצוד אחרי הגורל,

מסע חוצה יבשות העובר בערי העבר העתיקות,
רצוף קרבות וסכנות, שמרחפות מעליו תעלומות מאיימות.
מסע שהוא דילמה בין ציות לבין היגיון, ובין הטוב לנכון.

להורדת התקציר »

לחומים: yitzhar22@gmail.com